

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาวิธีการปรับพฤติกรรมโดยใช้หลักการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์สำหรับกรณีศึกษา เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งมีรูปแบบของการแสดงทางพฤติกรรมที่ปรากฏ คือ การเลี่ยงการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน และการทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้อง ของเด็กออทิสติกที่มีภาวะบกพร่องทางสติปัญญา (เด็กพิเศษเรียนร่วม) ในห้องเรียนร่วมระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 2 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนบ้านใหม่หนองบัว สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงใหม่ เขต 3 กรณีศึกษามีพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน ซึ่งปรากฏในช่วงเวลาเรียนวิชา คณิตศาสตร์ มีความถี่เฉลี่ย 0.80 ครั้งต่อชั่วโมง

การวิจัยเรื่องนี้ กำหนดให้กิจกรรมการเล่นกับเพื่อนในชั้นเรียน ที่กรณีศึกษาชอบ เป็นสิ่งเสริมแรงทางบวก ผู้วิจัยเป็นผู้ฝึกและดำเนินกิจกรรมการสอนแต่เพียงผู้เดียว ในสถานการณ์จริงใน ชั้นเรียนร่วมเต็มเวลาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ห้อง 2 ระหว่างเวลา 12.40-13.40 น. ในวันเรียนปกติติดต่อกัน 40 วัน โดยให้เพื่อนๆ ในชั้นเรียน เป็นผู้ดูแลให้ความช่วยเหลือ พร้อมทั้งกระตุ้นเตือนเพื่อลดพฤติกรรมดังกล่าวข้างต้น และเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่มาแทนที่

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลจากการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมทั้งหมด 60 ครั้ง เป็นความถี่ที่เกิดพฤติกรรม ทำเป็นค่าร้อยละของความถี่และค่าเฉลี่ยร้อยละของความถี่ที่เกิดพฤติกรรมก่อนการทดลอง ระหว่างทำการทดลอง และหลังการทดลองทั้ง 3 ระยะ นำมาแสดงในรูปของตารางความถี่ และแผนสถิติ รวมทั้งสรุปผลการวิจัยโดยการวิเคราะห์ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยร้อยละของความถี่ในแต่ละระยะของการทดลอง

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งการสรุปผลการวิจัยออกเป็น 3 ตอน คือ

1. พฤติกรรมการไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน โดยแสดงพฤติกรรม

คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน และการทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้อง และพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเรียบร้อย สมบูรณ์ และส่งในเวลาที่กำหนดในชั้นเรียน

ระยะที่ 1 (A1) ระยะก่อนการทดลอง กรณีศึกษามีพฤติกรรม การไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน โดยแสดงพฤติกรรม คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน และการทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้องในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเรียบร้อย สมบูรณ์ และส่งในเวลาที่กำหนด มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 20 และระยะที่ 2 (B) ระยะทำการทดลอง ผู้วิจัยได้ใช้หลักการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ โดยเลือกใช้การวางเงื่อนไขการกระทำ โดยมีเทคนิคการเร่งเสริมทางบวกแบบคิอาร์โอ เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีเทคนิคการลงโทษทางบวกโดยการแก้ไขเกินกว่าเหตุ และการชี้แนะการกระทำร่วมในการลดพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย และสร้างพฤติกรรมการปฏิบัติงาน ที่ได้รับมอบหมายเข้ามาทดแทนของกรณีศึกษา ใช้ระยะเวลาในการลดพฤติกรรมจำนวน 40 วัน พบว่า มีพฤติกรรมการไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 25 และพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 75 ส่วนระยะที่ 3 (A2) คือ ระยะหลังการทดลองหรือถอดถอน พบว่า มีพฤติกรรมการไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายที่ลดลง ได้ค่าเฉลี่ยร้อยละ 10 และพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายมีเพิ่มขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 90

2. แผนการลดพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนโดยแสดง

พฤติกรรม คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน และการทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้อง

ผู้วิจัยใช้แผนการลดพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน โดยแสดงพฤติกรรม คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน และการทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้อง โดยเลือกใช้การวางเงื่อนไขการกระทำ โดยมีเทคนิคการเสริมแรงทางบวกแบบคิอาร์โอเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ และมีเทคนิคการลงโทษทางบวกโดยการแก้ไขเกินกว่าเหตุ และเทคนิคการชี้แนะการกระทำร่วมด้วย ในการลดพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับ มอบหมาย และสร้างพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายเข้ามาทดแทนของกรณีศึกษา ซึ่งผู้วิจัย ได้จัดเตรียมสื่ออุปกรณ์ใช้ในการลดพฤติกรรม ได้แก่ 1) กิจกรรมการเล่นกับเพื่อนในชั้นเรียนเพื่อเป็นเสริมทางบวกสำหรับกรณีศึกษา 2) เพื่อนนักเรียนที่ช่วยชี้แนะและดักเตือนกรณีศึกษาให้แสดงพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน พร้อมช่วยสังเกตพฤติกรรมของ

กรณีศึกษา สำหรับเวลาที่ใช้ในการลดพฤติกรรมดังกล่าว และสร้างพฤติกรรมใหม่ใช้ทั้งหมด 40 วันติดต่อกัน หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้บันทึกพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย และพฤติกรรมที่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย ผลการบันทึกพบว่ากรณีศึกษามีพฤติกรรม การไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนลดลงมาก จากค่าเฉลี่ยร้อยละ 80 เป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 10 ส่วนพฤติกรรม การปฏิบัติงานที่ได้รับ มอบหมายในชั้นเรียน เกิดขึ้นจากค่าเฉลี่ยร้อยละ 20 เป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ 90 แสดงให้เห็นว่า การใช้หลักการปรับพฤติกรรมแบบการวิเคราะห์พฤติกรรม ประยุกต์ เพื่อลดพฤติกรรม ที่ไม่พึงประสงค์ และสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ใหม่มาทดแทนนั้น มีผลทำให้การไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน ซึ่งแสดงออกทางพฤติกรรม คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน และการทำงาน ไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้อง ลดลง และเพิ่มพฤติกรรมที่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างถูกต้อง สมบูรณ์ และส่งภายในเวลาที่กำหนดให้มากขึ้น เมื่อมีการถอดถอน แผนการปรับลดพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย ในชั้นเรียน สื่ออุปกรณ์ และสิ่งเสริมแรง ดังกล่าวข้างต้นออก กรณีศึกษา มีการเรียนรู้และการฝึกที่ดีขึ้น สามารถเขียนชื่อจริงของตนเองได้อย่างถูกต้อง และมี ปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนมากขึ้น เพื่อนๆ ให้การยอมรับ ให้การช่วยเหลือ เป็นต้น เมื่อ ได้บันทึกพฤติกรรมหลังการทดลองในระยะที่ 3 ติดต่อกัน 10 วัน พบว่าพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนที่แสดงออกทางพฤติกรรม คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน และการทำงาน ไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้อง ลดลงมาก และมีแนวโน้มจะไม่เกิดพฤติกรรมดังกล่าวอีก ทั้งนี้เนื่องกรณีศึกษาได้รับการแสดง พฤติกรรมที่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายได้อย่างถูกต้อง สมบูรณ์ และส่งภายในเวลาที่กำหนด เข้ามาแทนที่พฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย

3. ความคิดเห็นของผู้วิจัย

จากการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมวิเคราะห์ (A B C) ในระยะก่อนการทดลอง พบว่า กรณีศึกษามีพฤติกรรม การไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน โดยแสดงออกทางพฤติกรรม คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน การทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้อง ที่ มีความถี่สูง ความถี่ของการเกิดพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน (B) อยู่ในช่วงเวลา 12.40 -13.40 น. มากที่สุด เนื่องจากเป็นช่วงเวลาของการเรียนชั่วโมงแรกในภาคบ่าย ทั้งนี้กรณีศึกษาหมดเวลาการเล่นในช่วงพักเที่ยง เมื่อต้องเข้าห้องเรียนจึงมีความต้องการจะเล่นต่อ ทำให้กรณีศึกษาแสดงพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนมากกว่าปกติ (A) ส่วนเป้าหมายในการแสดงพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน เกิดจากการเรียกร้องความสนใจ หรือต้องการความสนใจจากเพื่อนๆ(C) นั่นเอง อีกทั้งยังพบว่ากรณีศึกษา มีความสนใจในการทำกิจกรรมกับเพื่อนค่อนข้างมาก ทั้งกิจกรรมกลุ่ม และเดี่ยว และชอบ มีปฏิสัมพันธ์

กับเพื่อนนักเรียนคนอื่น มาก เมื่อต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนจึงแสดงพฤติกรรมการไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนออกมา เพื่อต้องการเวลาอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียนให้มากที่สุด

อภิปรายผล

ผลการวิจัยพบว่า กรณีศึกษา มีพฤติกรรมการ ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน โดยแสดงออกทางพฤติกรรม คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน การทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้องในชั้นเรียน ลดลง และมีการแสดงพฤติกรรม การปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างถูกต้อง สมบูรณ์ และส่งภายในเวลาที่กำหนด เข้ามาแทนหลังจากใช้หลักการการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ จะเห็นได้จากความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนและพฤติกรรม การปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน จากการสังเกตและการบันทึก ดังนี้คือ พฤติกรรมการไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนโดยแสดงออกทางพฤติกรรม คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน การทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้องในชั้นเรียน ระยะเวลาการทดลองมีค่าเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 80 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยร้อยละของการไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนเท่ากับ 10 ส่วนพฤติกรรม การปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน ก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 20 หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยร้อยละของการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน 90 ทั้งนี้ได้ใช้เวลาในการทดลองจำนวน 1 ชั่วโมง ตั้งแต่เวลา 12.40-13.40 น. เนื่องมาจาก

1. การปรับพฤติกรรมโดยวิธีการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์

ผลการวิจัยของการใช้หลักการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์เพื่อปรับพฤติกรรม

การไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน โดยแสดงออกทางพฤติกรรม คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน การทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้องของกรณีศึกษา พบว่ากรณีศึกษามีพฤติกรรม การไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน โดยแสดงออกทางพฤติกรรม คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน การทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้องที่ลดลง และมีพฤติกรรม การปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างถูกต้อง สมบูรณ์ และส่งภายในเวลาที่กำหนด ที่เพิ่มมากขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าการปรับพฤติกรรมโดยหลักการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ เป็นผลทำให้กรณีศึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ตามเงื่อนไขที่วางไว้ กล่าวคือ สามารถลดหรือยุติพฤติกรรมการไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน โดยแสดงออกทางพฤติกรรม คือ การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน การทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้อง แล้วสร้างพฤติกรรม การปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอย่างถูกต้อง สมบูรณ์ และส่งภายในเวลาที่กำหนดขึ้นมาแทน เพื่อเป็นพฤติกรรมทดแทน พฤติกรรมเก่าที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งสอดคล้องกับ เบอร์ริส เอฟ สกินเนอร์ ที่ได้อธิบายแนวความคิด

เกี่ยวกับพฤติกรรม โดยการเน้นว่า พฤติกรรมเป็นสิ่งสำคัญที่ผลักดันให้มีการพัฒนาเทคนิคการปรับพฤติกรรม ซึ่งเป็นวิธีการแก้ปัญหาที่เน้นเทคนิควิธีการแก้ปัญหา (Treatment-Oriented Approach) (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541 : 6) ทั้งนี้ ผดุง อารยะวิญญู (2546 : 73) ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า จุดมุ่งหมายสำคัญของการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ คือ การสร้างเสริมพฤติกรรมใหม่ให้ เกิดขึ้นในตัวเด็ก และลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ลง สำหรับ การสร้างเสริมพฤติกรรมใหม่ และการลดพฤติกรรมเก่าจะดำเนินไปอย่างเป็นขั้นตอน มีการฝึกอย่างสม่ำเสมอ และใช้เทคนิควิธีการหลายวิธี เพื่อให้การปรับพฤติกรรมประสบผลสำเร็จ ดังนั้นผู้วิจัย จึงเลือกใช้เทคนิควิธีที่หลากหลายในการสร้างพฤติกรรมใหม่และลดพฤติกรรมเก่า ให้แก่กรณีศึกษา ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวกแบบคิอาร์โอ เนื่องจากการวางเงื่อนไขการกระทำที่ชัดเจน และเข้าใจได้ง่าย อีกทั้งยังเป็นแรงผลักดันให้กรณีศึกษาแสดงพฤติกรรม ทั้งนี้กรณีศึกษามีความสามารถในการรับรู้และเข้าใจถึงกระบวนการวางเงื่อนไขการกระทำ จากการผ่านการปรับพฤติกรรมมาก่อน ผู้วิจัยคิดว่าการเสริมแรงประเภทนี้เหมาะสมกับการปรับพฤติกรรมของกรณีศึกษามากที่สุด ทั้งนี้จากการประเมินสิ่งเสริมแรงของกรณีศึกษา พบว่ากรณีศึกษา ต้องการเล่นกับเพื่อนในชั้นเรียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้สิ่งเสริมแรงที่เป็นกิจกรรมชนิดกิจกรรมการเล่นกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน เพื่อสร้างแรงจูงใจแก่กรณีศึกษา เทคนิคที่สองคือ การลงโทษทางบวกโดย การแก้ไขเกินกว่าเหตุ เมื่อมีการให้สิ่งเสริมแรงทางบวก ก็ต้องใช้เทคนิคการลงโทษทางบวกโดย การแก้ไขเกินกว่าเหตุ ในกรณีที่กรณีศึกษาแสดงพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้ กรณีศึกษาทราบว่า การไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน จะทำให้ตนเองต้องปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมายนอกเวลาเรียนแทน และต้องปฏิบัติอย่างถูกต้อง สมบูรณ์ ต่อหน้าผู้วิจัย ทำให้ ตนเองไม่ได้พักเล่นกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียนซึ่งเป็นกิจกรรมที่ตนเองต้องการ เทคนิคที่สาม คือ เทคนิคการชี้แนะการกระทำทั้งทางกายและวาจา กล่าวคือเมื่อมีการวางเงื่อนไขการกระทำก็ควรชี้แนะกรณีศึกษา เพื่อให้กรณีศึกษาเกิดความเข้าใจและจดจำให้มากยิ่งขึ้น ดังนั้นในการวางเงื่อนไขการกระทำหรือชักจูงให้กรณีศึกษาแสดงการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน ควรมีการชี้แนะ คือ คำพูด คำชม และ การจับมือทำเป็นตัวอย่างด้วย จากการเลือกใช้เทคนิคทั้ง 3 แบบ ในการปรับพฤติกรรม การไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนโดยแสดงออกทางพฤติกรรม คือ การเลี้ยงการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน การทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้องของกรณีศึกษา ทำให้พฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนลดลง และมีพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนเข้ามาแทน ซึ่งมีความเป็นไปได้ว่าจะเป็นพฤติกรรมที่กรณีศึกษาเลือกนำไปใช้ต่อไป ทั้งนี้การเลือกใช้เทคนิคที่หลากหลายมาใช้แทนการเลือกใช้เทคนิคเดียว เนื่องจากกรณีศึกษานั้นได้รับประสบการณ์การปรับพฤติกรรมแบบการวางเงื่อนไขการกระทำมาก่อน และจากความจำกัของความ

บทพร่องส่วนบุคคล จึงควรเลือกใช้เทคนิคที่หลากหลาย เพื่อช่วยให้ตอบสนองต่อความต้องการของกรณีศึกษา และเอื้อต่อความเหมาะสม และความแตกต่างระหว่างบุคคลของกรณีศึกษาให้มากที่สุด

ในการเลือกใช้การปรับพฤติกรรมประยุกต์มาใช้ ผู้วิจัยคิดว่าเหมาะสมกับความจำกัดในตัวบุคคลของกรณีศึกษา เนื่องจากเป็นวิธีการที่มีขั้นตอนให้ค้นคว้าหาสาเหตุการแสดงพฤติกรรมของเด็กตั้งแต่เริ่มแรกว่าเกิดจากอะไร มีความหมายในการแสดงพฤติกรรมอย่างไร ซึ่งขั้นตอนนี้เรียกว่าการวิเคราะห์พฤติกรรม (ABC) ซึ่งเป็นขั้นตอนสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายของกรณีศึกษานั้น มีความหมายจากการแสดงพฤติกรรมว่า ต้องการเรียกร้องความสนใจ และการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน เมื่อผู้วิจัยทราบว่าพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน มีความหมายเพื่อเรียกร้องความสนใจจากเพื่อน ผู้วิจัยจึงเลือกใช้เทคนิคการปรับพฤติกรรมที่หลากหลายในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้รองรับการลดพฤติกรรมเก่าที่ไม่พึงประสงค์ และสร้างพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์เข้ามาแทน โดยในการทดลองผู้วิจัยได้ใช้ขั้นตอนการให้การปรับพฤติกรรม 3 ขั้นตอน คือ การสังเกตที่สถานการณ์ การใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรม และการถอดถอนหรือการติดตามผล ซึ่งสอดคล้องกับกระบวนการปรับพฤติกรรมแบบวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ (ABA) และผลปรากฏว่าเอบีเอสามารถทำให้พฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนของกรณีศึกษาลดลงหรือยุติลงได้ทั้งยังมี พฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนอย่างถูกต้อง เรียบร้อย และสมบูรณ์ ส่งภายในเวลาที่กำหนดเข้ามาแทนที่ และมีแนวโน้มว่าจะเป็นพฤติกรรมที่กรณีศึกษาเลือกใช้ต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชานนอน โครเซียร์ และ แมททิว เจ ทินคานี (Shannon Crozier and Matthew J. Tincani, 2005) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่มีความบกพร่องทางสังคม ซึ่งเด็กมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับ การปรับตัวเมื่อต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม แต่หลังจากการฝึกไปแล้ว 2 สัปดาห์ โดยใช้วิธีการ วิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ ปรากฏว่าเด็กสามารถปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่น และเข้าใจขอบเขตในการแสดงออกทางพฤติกรรมได้อย่างเหมาะสม สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลงได้ พร้อมทั้ง ยังนำไปประยุกต์ใช้กับเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันได้อีกด้วย หรืองานวิจัยของ ซูซาน อาร์ เอสเทอร์บรูคส์ และ ไมเคิล แฮนด์ลีย์ (Susan R. Easterbrooks and Michele Handley, 2005) ได้ทำการวิจัย เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเด็กออทิสติกประเภทพิดีเอ็นไอเอส (PDD-NOS) ที่มีปัญหาทางพฤติกรรม คือ ไม่สนใจฟังในเวลาเรียนหนังสือ ซูซานใช้การปรับพฤติกรรมด้วยวิธีวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ หลังจากทดลองไปเป็นเวลา 2 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กออทิสติก

ประเภทพีดีดีเอ็นไอเอส (PDD-NOS) มีการตอบสนองที่ดีต่อโปรแกรมการปรับพฤติกรรม โดยเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว และให้ความสนใจต่อการเรียนรู้ร่วมกันในชั้นเรียน และการปฏิบัติกิจกรรมที่ดีขึ้น

2. การลงโทษทางบวกโดยการแก้ไขเกินกว่าเหตุ ซึ่งส่งผลต่อการปรับพฤติกรรมของ
กรณีศึกษา

ผลการวิจัยของการใช้โปรแกรมการปรับพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนของกรณีศึกษา พบว่า กรณีศึกษามีการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมมากขึ้น และ การแสดงพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนลดลง และยุติในที่สุด ผู้วิจัยพบว่า กรณีศึกษามีปฏิกิริยาต่อการลงโทษทางบวกโดยการแก้ไขเกินกว่าเหตุ เนื่องจากกรณีศึกษาต้องปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายใหม่ ทดแทนงานชิ้นเดิมที่ตนเองแสดงพฤติกรรม การเลิ้งการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน และการทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้อง ทั้งนี้กรณีศึกษาต้องใช้เวลามาก หรือเวลานานอก ในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย จึงทำให้เสียโอกาสในการร่วมกิจกรรมกับเพื่อนซึ่งเป็น กิจกรรมที่ตนเองต้องการ

ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าการลงโทษทางบวกโดยการแก้ไขเกินกว่าเหตุ ต้องจัดทำ
อย่างเป็นขั้นตอน และมีความใกล้เคียงกับสภาพของกรณีศึกษามากที่สุด ทั้งนี้การใช้การลงโทษทางบวกโดยการแก้ไขเกินกว่าเหตุ ต้องได้รับการยอมรับและยินยอมจากกรณีศึกษาด้วย ซึ่งสอดคล้องกับมาร์โฮลิน (Marholin, 1980) ที่ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า การลงโทษโดยการแก้ไขเกินกว่าเหตุ นั้น เป็นวิธีการที่ให้ผู้กระทำพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้รับผิชอบต่อสิ่งที่เขากระทำ และเขาต้องเป็นผู้ที่ทำให้มันถูกต้องมากขึ้นนั่นเอง และการเลือกพฤติกรรมเป้าหมายซึ่งต้องการ ให้เกิดขึ้นหลังจากการปรับพฤติกรรมนั้น ควรเป็นพฤติกรรมตรงกันข้ามกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ สอดคล้องกับ ประเทือง ภูมิภัทราคม (2540 : 193) ที่ได้กล่าวว่า การใช้เทคนิคการแก้ไขเกินกว่าเหตุ จะต้องพิจารณาเลือกใช้กับพฤติกรรมที่เหมาะสม และควรใช้กับพฤติกรรมที่มีลักษณะเป็นคู่ตรงข้าม ส่วนวิธีการกระทำ การลงโทษโดยการแก้ไขเกินกว่าเหตุ นั้น ควรกระทำโดยทันทีทันใด เพื่อก่อให้เกิดการเรียนรู้ และการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

3. กรณีศึกษากับเทคนิคการเสริมแรงทางบวกแบบดีอาร์ไอที่มีประสิทธิภาพ

ผลการวิจัยพบว่าการเสริมแรงทางบวกแบบดีอาร์ไอที่เลือกใช้ซึ่งอยู่ในรูปของการใช้กิจกรรมเล่นในกลุ่มเพื่อนมาเป็นเงื่อนไขในการปรับแก้พฤติกรรมของกรณีศึกษา ดังคำกล่าวของ ประเทือง ภูมิภัทราคม (2540 : 220) ที่กล่าวไว้ว่า การนำการเสริมแรงทางบวกมาลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยการให้การเสริมแรงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ซึ่งมีลักษณะตรงกันข้ามกับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ จะช่วยก่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าการเลือกตัวเสริมแรงให้มีประสิทธิภาพต่อการวางเงื่อนไขในการปรับพฤติกรรมนั้น เป็นขั้นตอน

ที่สำคัญเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสัมภาษณ์ผู้ปกครอง เพื่อน และตัว
 กรณีศึกษา ถึงสิ่งที่กรณีศึกษาชอบ หรือไม่ชอบอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ สรุปได้ว่า
 กรณีศึกษาชอบการเข้าร่วมกิจกรรม กับเพื่อนๆ ในชั้นเรียนเป็นอย่างมาก

ผู้วิจัยจึงคิดว่าการร่วมกิจกรรมการเล่นกับเพื่อน เป็นแรงเสริมทางบวกสำหรับ
 กรณีศึกษา ทั้งเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมเพราะสนองต่อความต้องการทางจิตใจและร่างกายของ
 กรณีศึกษา ด้วยประการนี้กรณีศึกษาจึงมีความสนใจที่จะปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ผู้วิจัยได้ตกลงไว้
 อย่างเต็มใจ สอดคล้องทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์ (อ้างใน
 สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541) ซึ่งกล่าวว่า การเพิ่มความถี่ของการเกิดพฤติกรรมเป็นผลมาจาก
 ผลกรรมที่ตามหลังพฤติกรรมนั้นซึ่งครอบคลุมเฉพาะพฤติกรรมที่เกิดการเรียนรู้ใหม่เท่านั้น ทั้งนี้
 การเสริมแรงทางบวก ยังทำหน้าที่ในการทำให้พฤติกรรมที่เรียนรู้แล้วเกิดขึ้นอย่างสม่ำเสมอด้วย
 อีกทั้งการเสริมแรงต้องนำมาใช้ทันทีที่เด็กแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ไม่ควรรอเพราะช่วงเวลา
 ที่ผ่านไปเพียงเล็กน้อยอาจทำให้เสริมไม่ได้ผลเต็มที่ (ผดุง อารยะวิญญู, 2542 : 62)
 สอดคล้องกับ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541 : 192) ที่กล่าวว่า การเสริมแรงต่อพฤติกรรมเป้าหมาย
 อย่างทันทีนั้นจะทำให้ผู้ที่ได้รับการเสริมแรงเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุดว่าควรจะต้องแสดงพฤติกรรมอะไร

4. การจัดสภาพแวดล้อม

สภาพแวดล้อมภายในชั้นเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการแสดงพฤติกรรม
 ของกรณีศึกษา เมื่อผู้วิจัยจัดให้กรณีศึกษานั่งหน้าห้องแยกออกจากกลุ่มเพื่อนๆ ทำให้กรณีศึกษา
 อยู่ใกล้ชิดผู้วิจัยซึ่งอยู่ในฐานะผู้ปรับพฤติกรรมและครูผู้สอน กรณีศึกษาจึงไม่สามารถลุกขึ้นเดินไปมา
 ในชั้นเรียนระหว่างเรียนได้ ส่งผลให้กรณีศึกษาสามารถควบคุมตนเองให้นั่งปฏิบัติงานที่ได้รับ
 มอบหมายในชั้นเรียนได้ตามที่กำหนด

ดังนั้นผู้วิจัยเห็นว่าเป้าหมายของการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้น เริ่มที่
 ชั้นเรียนในภาวะของการเรียนร่วมขั้นกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน และพฤติกรรมดังกล่าวเป็นอุปสรรค
 ต่อการเรียนร่วมของกรณีศึกษา ดังนั้นในการเลือกสถานที่ เวลา รวมถึงบริบทแวดล้อมที่ต้อง
 จัดในการปรับพฤติกรรมให้กรณีศึกษานั้น ต้องใช้สถานการณ์จริงที่กรณีศึกษาได้พบเห็นเป็นประจำ
 ทุกวัน เพื่อกรณีศึกษาจะได้มีการแสดงพฤติกรรมที่ตรงต่อความต้องการ และเป็นไปตามเป้าหมาย
 ที่ตั้งไว้ ของการสร้างโปรแกรมการปรับพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน
 โดยแสดงพฤติกรรม คือ การเลียงการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน และการทำงานไม่เรียบร้อย
 ไม่ถูกต้อง นั้นเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานค้นคว้าแบบอิสระของ ศิวาณา พันธุ์รัตน์ (2549 : 113)
 ที่กล่าวว่า การจัดสภาพแวดล้อมให้เด็ก ต้องจัดโดยไม่แตกต่างจากสภาพความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน
 และเอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็กให้มากที่สุด ทั้งนี้ต้องไม่มีการแปลกแยกออกจากกันอย่างสิ้นเชิง

ภายในกลุ่มของผู้เรียน และสุภาพร ชินชัย (2542 : 42) ที่กล่าวว่า ถ้าสามารถควบคุมการรับความรู้จากสิ่งเร้าได้อย่างถูกต้องเหมาะสมจะเป็นการกระตุ้นกลไกการทำงานของสมองให้สามารถตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้ดีขึ้น จึงทำให้กรณีศึกษาสามารถควบคุมตนเองในขณะที่นั่งเรียนหนังสือได้ดีขึ้น ซึ่งส่งผลให้พฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนลดลง

5. พฤติกรรมใหม่ที่จะสร้างขึ้นทดแทนพฤติกรรมเก่า

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมใหม่ที่จะสร้างมาทดแทนพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน คือ พฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน กรณีศึกษาสามารถปฏิบัติได้ เนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่มีพื้นฐานของการแสดงออกที่คล้ายคลึงกับพฤติกรรมเดิม คือ การปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ตนเองกระทำได้และมีความตรงข้ามกับพฤติกรรมเป้าหมาย ทั้งนี้ผลการวิจัยพบว่า ปรากฏพฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในระยะก่อนการทดลอง ซึ่งแปลได้ว่ากรณีศึกษามีความสามารถพื้นฐานในการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนในระยะแรกอยู่แล้ว เพียงแต่เลือกแสดงพฤติกรรมเลวร้ายของการส่งงาน การทำลายชิ้นงาน และการทำงานไม่เรียบร้อย ไม่ถูกต้อง เนื่องจากต้องการใช้เวลาที่ต้องปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายดังกล่าวมาร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ ในชั้นเรียน ทั้งนี้เมื่อให้การวางเงื่อนไข คำแนะนำ และมีแรงเสริมทางบวก เมื่อเข้าสู่ระยะหลังการทดลอง ปรากฏว่า กรณีศึกษาสามารถลดการไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนจากร้อยละ 80 ไปเป็นการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนแทน เพิ่มขึ้นร้อยละ 90 และมีแนวโน้มที่กรณีศึกษาจะทำการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน แทนพฤติกรรม การไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน ผู้วิจัยเห็นว่าการเลือกพฤติกรรมใหม่ที่พึงประสงค์ มาทดแทนพฤติกรรมเก่าที่ไม่พึงประสงค์นั้น ควรคำนึงถึงความเหมาะสมของอายุ วัย เพศ และวัฒนธรรมของกรณีศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541 : 205) ที่กล่าวว่าพฤติกรรมที่จะนำมาทดแทนพฤติกรรมเก่านั้น ควรเป็นพฤติกรรมที่อยู่ในระดับความสามารถของผู้รับการปรับพฤติกรรม และมีพื้นฐานการแสดงพฤติกรรมคล้ายคลึงกับพฤติกรรมเก่า เมื่อแสดงพฤติกรรมไปแล้วเกิดผลกรรมทางบวกตามมา ทำให้พฤติกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน เป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมให้นำมาทดแทนพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนของกรณีศึกษา

ปัญหา อุปสรรคและการแก้ไข

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พบปัญหา อุปสรรค จากการสังเกตพฤติกรรมของกรณีศึกษาดังนี้ คือ ข้อจำกัดที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ ได้แก่ 1) การไม่สบตาหรือมองดู ผู้ชี้แนะการกระทำ ผู้วิจัยต้องกระตุ้นเตือนให้สนใจต่อการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมาย 2) ด้านอารมณ์และพฤติกรรม กรณีศึกษามีอารมณ์แปรปรวนง่าย มีช่วงความสนใจสั้น จึงต้องมีการชี้แนะแบบซ้ำๆ และต้องคอยกระตุ้นให้ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายอยู่เสมอ 3) ข้อจำกัดของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนรู้และการปรับพฤติกรรมของกรณีศึกษา เนื่องจากต้องเรียนร่วมกับคนกลุ่มมากในชั้นเรียน เมื่อพฤติกรรมของเพื่อนร่วมชั้นมีการแสดงออกในทางที่ไม่พึงประสงค์ กรณีศึกษาสามารถเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าวแล้วนำมาใช้เป็นพฤติกรรมของตนเอง ดังนั้นในการปรับพฤติกรรมจำเป็นต้องควบคุมตัวแปรต่างๆ ที่มีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของกรณีศึกษาให้เหลือน้อยที่สุด 4) ข้อจำกัดทางการเรียนรู้และการรับรู้จากการจำและทักษะการปฏิบัติงาน

สำหรับปัญหาที่สืบเนื่องมาจากอุปสรรคในการเรียนรู้ และข้อจำกัดของความบกพร่องของกรณีศึกษานั้น ส่งผลให้กรณีศึกษามีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยความเข้าใจภายในของตนเองไม่ได้ สอดคล้องกับคำกล่าวของ รัชนิกร ทองสุคติ (2549) ว่า เด็กออทิสติกเป็นเด็กที่มีความ บกพร่องผสมผสาน 3 ด้าน ได้แก่ ความผิดปกติทางสังคมและปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ความผิดปกติทางภาษาและการสื่อสาร และความผิดปกติทางอารมณ์และพฤติกรรม ซึ่งจะเห็นว่า ความผิดปกติทางอารมณ์และพฤติกรรมนั้นเป็นปัญหาที่ต้องการได้รับการแก้ไขเพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมที่เหมาะสม และหยุดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา พร้อมทั้งสร้างพฤติกรรมใหม่ที่ต้องการ ทั้งนี้การช่วยเหลือเด็กทางด้านการปรับพฤติกรรม ที่ช่วยให้เด็กสามารถแสดงพฤติกรรมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างเหมาะสมแล้ว ยังเป็นการช่วยลดระดับความตึงเครียดของผู้ปกครอง ทั้งยังช่วยเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ให้แก่ตัวเด็กอีกด้วย

จากปัญหาข้างต้นที่ได้กล่าวมานั้น ผู้วิจัยจึงใช้หลักการปรับพฤติกรรมโดยวิธีการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ ที่มีการค้นหาสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมจริงๆ ก่อน แล้วนำเทคนิคการปรับพฤติกรรมต่างๆ มาใช้ในการปรับพฤติกรรม ภายใต้การวางเงื่อนไข การกระทำ ประกอบกับชี้แนะการกระทำ และกระบวนการที่มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ปรับพฤติกรรม และผู้รับการปรับพฤติกรรม หลังจากชี้แนะให้เห็นถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์แล้วเข้ามาแก้ปัญหา และข้อจำกัดของกรณีศึกษา อันเป็นการใช้เทคนิคที่หลากหลายมาประสมประสานในการปรับพฤติกรรมเพื่อกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองที่เร็วขึ้น ทั้งยังเป็นการช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านทักษะทางสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้างของเด็กออทิสติกให้ดีขึ้นสอดคล้องกับ ชาญวิทย์ พรนภดล (2548) กล่าวว่าการปรับพฤติกรรมถือว่าเป็นหลักสำคัญของการพัฒนาเด็กออทิสติก โดยเฉพาะกรณี

ที่มีพัฒนาการล่าช้า และมีปัญหาทางพฤติกรรมที่แสดงพฤติกรรมอย่างไม่เหมาะสม นับว่าเป็นส่วนสำคัญที่ต้องมีการปรับพฤติกรรม

ประโยชน์ของการปรับพฤติกรรม นอกจากจะช่วยให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อผู้อื่นและลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เช่น พฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมแยกตัว พฤติกรรมทำร้ายตนเองเนื่องจากความคับข้องใจหงุดหงิดใจ แล้วยังช่วยลดภาวะความตึงเครียดของผู้ปกครองให้น้อยลงได้ อีกทั้ง ศรียา - ประภัสสร นิยมธรรม (2545) ยังกล่าวอีกว่า การแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เหมาะสมนั้นเป็นพฤติกรรมที่จะช่วยสร้างโลกของเด็ก ช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคมได้ดี

ข้อเสนอแนะ

1. เทคนิคที่ใช้ในการปรับพฤติกรรมสามารถนำมาประสมประสานกัน และใช้ร่วมกัน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการปรับพฤติกรรม ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับปัญหาที่ต้องการปรับ และบริบทของผู้ถูกปรับพฤติกรรมด้วย
2. สิ่งเสริมแรงที่ใช้ในการปรับพฤติกรรม ควรมาจากการสำรวจจากความต้องการของเด็กจริงๆ เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการใช้ และการปรับพฤติกรรมมากที่สุด
3. สถานการณ์และสภาพแวดล้อมในการปรับพฤติกรรม ต้องใกล้เคียงกับสภาพจริงที่เด็กเผชิญอยู่ เพื่อเด็กจะสามารถนำพฤติกรรมที่พึงประสงค์ที่สร้างใหม่นำไปใช้ได้อย่างแท้จริง
4. การปรับพฤติกรรมในชั้นเรียน ควรดำเนินการภายใต้สิ่งแวดล้อมที่มีการควบคุมตัวแปร และสิ่งเร้าที่ส่งผลต่อการปรับพฤติกรรมให้น้อยที่สุด เพื่อให้ได้ผลของการปรับพฤติกรรมที่ชัดเจนและต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียนเพื่อติดตามพฤติกรรมของกรณีศึกษา
2. ควรมีการวิจัย โดยการนำวิธีการวิเคราะห์พฤติกรรมประยุกต์ไปปรับใช้ แก้ปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์อื่นๆ ของเด็กออทิสติก นอกเหนือจากพฤติกรรมที่ไม่ปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน
3. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติก โดยใช้วิธีการอื่นๆ นอกจากวิธีการวิเคราะห์พฤติกรรมแบบประยุกต์